

License Information

Study Notes (Biblica) (Dutch) is based on: Biblica Study Notes, [Biblica Inc.](#), 2023, which is licensed under a [CC BY-SA 4.0 license](#).

This PDF version is provided under the same license.

Study Notes (Biblica)

Leviticus 1:1–7:38

Het eerste deel van Leviticus beschrijft de offers die door de priesters in de heilige tent worden gebracht.

Deze omvatten brandoffers, graanoffers, vredeoffers, zondoffers en schuldoffers.

De Israëlieten brachten offers en slachtoffers om verschillende redenen. Sommige offers werden gebracht omdat mensen dat wilden. Andere waren verplicht door God. En sommige werden gebracht wanneer een priester zich voorbereidde om God te dienen.

De offers en slachtoffers werden gemaakt van de bezittingen van de mensen. Ze konden dieren offeren die veel geld kostten, zoals een stier. Ze konden ook kleiner vee of zelfs vogels offeren die minder kostten. Daarnaast konden ze brood of meel offeren.

Iedereen in de gemeenschap kon God aanbidden door middel van offers en gaven, ongeacht hun rijkdom. Het maakte niet uit of ze belangrijke leiders, priesters of gewone mensen waren. De mensen waren verantwoordelijk voor het brengen van hun offers naar de heilige tent, terwijl de priesters verantwoordelijk waren voor het uitvoeren van het offer en het verzorgen van wat er overbleef.

Offers waren een manier waarop mensen lieten zien dat ze gehoorzaamden, vertrouwden en van God hielden. Om deze reden vond God de geur van de offers aangenaam. De geur herinnerde Gods volk er ook aan dat God de goede dingen in hun leven gaf.

Leviticus 8:1–10:20

Aäron en zijn zonen Nadab en Abihu, Eleazar en Ithamar werden aangesteld als priesters.

God had duidelijke instructies gegeven over hoe dit moest in Exodus hoofdstukken 28 en 29. De ceremonie omvatte het wassen met speciaal water en het aantrekken van de priesterskleding. Het omvatte ook het zalven met olie en het besprenkelen met bloed van de offers.

Na zeven dagen begonnen Aäron en zijn zonen hun werkzaamheden als priesters. God was zeer tevreden omdat zij hem volledig gehoorzaamden. God toonde zijn glorie aan de hele gemeenschap en stuurde vuur op het altaar. Dit vervulde de mensen met vreugde.

Het belangrijkste werk van priesters was het brengen van offers en het onderwijzen van het volk. Ze moesten het verschil uitleggen tussen wat heilig was en wat gewoon was. Maar Nadab en Abihu deden dat niet. Ze brachten een offer dat inging tegen wat God had geboden. Hierdoor stuurde de Heer vuur dat Nadab en Abihu doodde.

Leviticus 11:1–15:33

De wetten in deze hoofdstukken behandelden voedsel, bevallingen en huidziekten. Ze gingen ook over schimmel en lichaamsvloeistoffen.

Er waren twee hoofdpunten met deze wetten in Leviticus. Het eerste was dat de Israëlieten zich moesten onderscheiden van andere bevolkingsgroepen. De voedingsmiddelen die ze wel en niet mochten eten, maakten dit duidelijk. Zich onderscheiden toonde aan dat de Israëlieten de valse goden van andere bevolkingsgroepen niet volgden. Zij volgden de ware God, die heilig was.

Het tweede hoofdpunt was dat God de God van het leven is. De dood is het gevolg van de zonde. God wil niet dat zonde en dood aanwezig zijn in de wereld die Hij heeft geschapen. Daarom maakten zaken die met de dood te maken hadden, mensen onrein. Gods volk ontving van Hem regels over hoe zij als rein en zuiver beschouwd konden worden. Reinheid en zuiverheid stelden hen in staat om samen met de gemeenschap God te aanbidden.

Leviticus 16:1–34

God stelde schuldoffers en zondoffers in om met zonde om te gaan. Deze offers hielpen de Israëlieten te begrijpen dat hun zonden vergeven werden.

De plaatsen waar de Israëlieten woonden, werden echter onrein door hun zonden. Dit gold voor het hele kamp, inclusief de heilige tent en de Allerheiligste Ruimte. Als deze plaatsen onzuiver en onrein bleven, kon God daar niet aanwezig zijn.

Dus God zorgde voor een manier waarop de Israëlieten puur en rein konden worden. Dit gebeurde eens per jaar op de Grote Verzoendag. Dit was de dag waarop zonden werden vergeven. Wanneer iemand voor zijn zonde betaalt, betekent dit dat ze hun zonde verzoenen.

Op de Grote Verzoendag ging het om levende geiten. Eén geit werd geofferd. De hogepriester sprak de zonden van de Israëlieten hardop uit tot God, terwijl zijn handen op de kop van de andere geit lagen. Dit symboliseerde het overdragen van de zonden van het volk op de geit. Vervolgens werd de geit de woestijn in geleid, als teken dat de zonden ver van het volk werden verwijderd.

Vele jaren later nam Jezus alle zonden op zich. Hij offerde zichzelf als een zondoffer. Op deze manier was Hij als de geitebok. Hij ontnam de zonde haar macht over mensen. Allen die in Hem geloven, worden voor altijd schoon en puur gemaakt. Er zijn geen andere offers nodig om te betalen voor de zonden van degenen die in Jezus geloven.

Leviticus 17:1–22:33

God stelde Israël apart van de andere naties om zijn eigen volk te vormen. Ze mochten de gebruiken van de omringende volkeren niet overnemen. Ze moesten de gebruiken volgen die God hen had gegeven. Deze gebruiken zouden Gods volk helpen om apart en heilig te zijn, net zoals God is.

Er waren regels over veel zaken. De basis voor al deze regels was de heiligheid van God. Er waren regels over dieren en hun bloed. Er waren regels over seksualiteit en het brengen van dierenoffers. Er waren regels voor het gedrag van priesters en de hogepriester. Er waren regels over de behandeling van andere Israëlieten en buitenstaanders.

De belangrijkste regel over hoe anderen te behandelen staat in Leviticus 19:18. De Israëlieten moesten hun naasten liefhebben zoals ze zichzelf liefhadden. Deze wet moest hen in elke situatie leiden.

Leviticus 23:1–24:9

God wilde dat zijn volk zich herinnerde dat alle goede dingen van Hem komen. God gaf hen verschillende manieren om dit te onthouden.

Lampen die altijd brandden en het heilige brood op de gouden tafel herinnerden hen eraan. Ook de geur van wierook die brandde in de heilige tent deed dat.

De feesten die de Israëlieten vierden, dienden ook als herinnering. De sabbatdag herinnerde hen eraan dat God de rust gaf die ze nodig hadden.

Pesach en het Feest van Ongezuurde Broden herinnerden hen eraan hoe God hen redde. Hij bevrijdde hen toen ze slaven in Egypte waren.

Het aanbieden van het eerste deel van de oogst zou hen eraan herinneren dat God hun voedsel had gegeven toen ze Kanaän binnengingen. Het Wekenfeest herinnerde hen hier ook aan. Later werd het Wekenfeest Pinksteren genoemd.

Het Feest van de Bazuinen nodigde de Israëlieten uit om te rusten en zich af te keren van zonde. De dag waarop de zonde werd verzoend, stond ook bekend als de Grote Verzoendag. Het herinnerde hen eraan dat God hun zonden vergaf.

Het Loofhuttenfeest herinnert hen eraan hoe God voor hen zorgde toen ze Egypte verlieten.

Leviticus 24:10–23

De Israëlieten moesten verantwoordelijk worden gehouden voor de fouten die ze maakten. Dit gold ook voor iedereen die in hun gemeenschap woonde. Dit omvatte wanneer ze tegen God zondigden door slechte dingen te zeggen over zijn Naam. Het omvatte ook de schade die ze anderen berokkenden.

Ze zouden worden gestraft voor de schade die ze anderen hadden toegebracht. Dit was anders dan het gewelddadige voorbeeld van Lamech in Genesis 4:23–24. Lamech doodde mensen die hem pijn deden en pochte dat hij mensen 77 keer meer pijn deed dan zij hem hadden aangedaan.

Later onderwees Jezus zijn volgelingen over het vergeven van mensen die hen pijn hadden gedaan.

Leviticus 25:1–55

De volken rondom de Israëlieten hielden geen sabbatdag van rust. Ze vierden ook geen sabbatsjaar of Jubeljaar. Deze praktijken maakten de Israëlieten uniek. Ze lieten zien dat alles aan God toebehoorde. Het werk dat de mensen deden, was van Hem. Dat gold ook voor de weken en jaren waarin ze leefden. Het land waarin God hen toestond te wonen, behoorde ook aan Hem.

Het sabbatsjaar vond elke zeven jaar plaats wanneer de Israëlieten stopten met landbouw. Dit stelde het land in staat om te rusten, net zoals mensen rustten op de sabbatdag. Het was een manier om goede beheerders te zijn van het land.

dat God hen had gegeven. Het toonde ook aan dat de Israëlieten erop vertrouwden dat God hen van voedsel zou voorzien.

Het Jubeljaar vond elke vijftig jaar plaats. Het was een jaar waarin het land rustte in plaats van bewerkt te worden. Het herstelde de oorspronkelijke verdeling van het land, waarbij het werd teruggegeven aan de stammen en families aan wie God het oorspronkelijk had toegewezen. De Israëlieten werden vrijgesteld van hun schulden aan anderen. Het Jubeljaar zorgde er ook voor dat Israëlieten niet als dienaren voor andere Israëlieten werkten. Dit herinnerde de Israëlieten eraan dat zij alleen dienaren van God waren. Omdat ze aan God toebehoorden, mochten ze niet als slaven gekocht en verkocht worden.

Leviticus 26:1-46

Deze lijst van verbondszegeningen en verbondsvloeken is vergelijkbaar met de lijst in Deuteronomium hoofdstukken 28 tot 30. Het beschrijft wat er zou gebeuren als de mensen trouw waren aan het verbond van de berg Sinai. Het beschrijft ook wat er zou gebeuren als ze niet trouw waren.

Trouw blijven aan het verbond zou leiden tot prachtige zegeningen. Het leven van de Israëlieten zou in veel opzichten lijken op het leven in de Tuin van Eden. De Israëlieten zouden alles hebben wat ze nodig hadden in het land dat God hun had gegeven. De grond zou gewassen voortbrengen terwijl ze die bewerkten. Ze zouden genoeg te eten hebben en veel kinderen krijgen. Ze zouden vrede ervaren en in veiligheid leven. Gods aanwezigheid zou bij hen zijn.

Ontrouw aan het verbond zou leiden tot verschrikkelijke vloeken. De grond zou geen gewassen meer voortbrengen. Ze zouden worden aangevallen door vijanden en wilde dieren. Ze zouden veel ziekten krijgen en hun kinderen zouden omkomen. Ze zouden het land verliezen dat God hun had gegeven. God zelf zou hun vijand worden. Deze dingen zouden gebeuren als de Israëlieten het land niet zouden laten rusten tijdens de sabbatsjaren. Ze zouden plaatsvinden als de mensen niet uitsluitend God aanbaden. Ze zouden gebeuren om de mensen te helpen beseffen dat ze gezondigd hadden.

Maar God bleef altijd trouw aan zijn volk, zelfs wanneer zij zondigden. Ze konden zich afkeren van hun zonden en berouw tonen. Dan zou God hen

vergeven en hen opnieuw de zegeningen van het verbond geven.

Leviticus 27:1-34

God liegt nooit en verbreekt zijn beloften niet. De Israëlieten moesten op dezelfde manier zijn als Hij. Als zij een belofte deden, moesten zij die nakomen.

Het was gebruikelijk voor Israëlieten om God iets te beloven dat voor hen belangrijk was. Dit kon een andere persoon zijn, een dier, hun huis of een deel van hun land. God beschouwde deze geschenken als heilig.

Soms veranderden mensen van gedachten over wat ze aan God hadden gegeven. Wanneer dit gebeurde, moesten ze terugkopen wat ze hadden gegeven. Dit toonde aan dat ze God nog steeds eerden en hun belofte nakwamen.

Sommige dingen die de Israëlieten bezaten, mochten ze niet voor zichzelf gebruiken. Dit gold voor het eerste mannelijke dier dat uit het vee werd geboren, voor een tiende van alle gewassen en fruit, en ook voor elk tiende dier van het vee. Deze zaken mochten uitsluitend worden gebruikt om God te dienen. Dit betekende dat ze aan de Heer toebehoorden.

De mensen gaven al deze dingen aan God door ze naar de priesters te brengen. Op deze manier zorgde God voor de Levieten.